

ספרי' — אוצר החסידים — ליובאוויטש

לקוטי שיחות

מכבוד קדושת

אדמו"ר מנחם מענדל

שניאורסאהן

מליובאוויטש

תשא

מתורגם ומעובד לפי השיחות של לקוטי שיחות חלק ו

(תרגום הפשי)

יוצא לאור על ידי

„מכון לוי יצחק“

כפר חב"ד ב'

שנת חמשת אלפים שבע מאות שמונים ושש לבריאה

לזכות

הרה"ת ר' ליב בן מרת נעכע שיחי' לערנער
לרגל יום ההולדת שלו לאויש"ט, ביום ט"ז אדר ה'תשפ"ו

לאריכות ימים ושנים טובות עד ביאת גואל צדק
ומתוך בריאות הנכונה ולשנת ברכה והצלחה בגו"ר

*

נדפס ע"י זוגתו

מרת אסתר שתחי' לערנער

* * *

לזכות

החיילת ב"צבאות השם" פערל מלכה שתחי'

ליום הולדתה השלישי לאויש"ט,

ביום ט"ז אדר ה'תשפ"ו

ולזכות

אחי' ואחיותי' חיילי "צבאות השם"

ירחמיאל מנחם, מדדכי שמעון, הענא,

חנה, אהובה רבקה, עליזה ורייזל מוסיא שיחיו

*

נדפס ע"י הוריהם

הרה"ת ר' דובער מאיר וזוגתו מרת שירה צפורה שיחיו בערגער

הי' שותף בהפצת עניני "משיח וגאולה"!!!
להקדשות ולפרטים נוספים:
טל.: 753-6844 (718) או 934-7095 (323)
אימייל: info@torah4blind.org

Be A Partner

In Spreading *Inyonei Moshiach U'geula!!!*

To Dedicate This Publication

In Honor Of Your Family Or A Loved One

For More Info. Call:

(718) 753-6844 or (323) 934-7095

or email: info@torah4blind.org

For this and other books on Moshiach & Geulah, go to:

<http://www.torah4blind.org>

To DEDICATE AN ISSUE IN HONOR OF A LOVED ONE, CALL (323) 934-7095

הכתובת להשיג השיחות באינטרנט:

<http://www.torah4blind.org>

הוספה בשורת הגאולה

פמ.

בדורנו זה – דער דור האחרון אין גלות און דור הראשון פון גאולה – לאחרי וואָס מ'האָט שוין דעם ריבוי הכי גדול פון „מעשינו ועבודתינו“ פון אידן במשך כל הדורות והשנים שלפני זה, און איצטער האָט מען שוין פאַרענדיקט אויך די לעצטע בירורים – איז איצטער די הדגשה בעיקר ולכל לראש אויף דער סיום ושלימות וגמר העבודה – צו ברענגען דעם גימ"ל פון גאולה האמיתית והשלימה בפועל ממש!

(משיחות לילות ג', ד', ה', ועש"ק וש"ק פרשת כי תשא, י"ד י"ח אד"ר תשנ"ב)

בדורנו זה – הדור האחרון בגלות והדור הראשון דהגאולה – לאחרי שישנו כבר הריבוי הכי גדול ד"מעשינו ועבודתינו" דבנ"י במשך כל הדורות והשנים שלפני זה, וכעת כבר סיימו גם את הבירורים האחרונים – כעת ההדגשה בעיקר ולכל לראש על סיום ושלימות וגמר העבודה – להביא את הגימ"ל דגאולה האמיתית והשלימה בפועל ממש!

להביא את 770 הביתה!
כל מי שהיה ב-770 אי פעם, זוכר בודאי את שלל הקובצים והעלונים המחולקים בכל ליל שבת קודש כעת ניתן להשיג את חלקם ברשת האינטרנט, אצלך בבית! האתר מנוהל ע"י הרה"ת ר' יוסף-יצחק הלוי שגלוב וכתובתו: <http://www.moshiach.net/blind>
יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

עמד בפתח המשכן, אלא בצד, עד אשר "אין כיור לפני אהל מועד"⁷, ומשום כך ניתן היה לגשת אליו לצורך רחיצת ידים ורגלים, למרות ש"בין האולם למזבח" אסור היה, לפי מספר דעות⁸, להיכנס לפני קידוש ידים ורגלים⁹.

ב. הכיור – הכנה לעבודה ומעלה מיוחדת

ענין זה, שהכיור מהווה הכנה לעבודת המשכן בכללותה, מתבטא גם בגודלו של הכיור:

מן הפסוק "ורחצו ממנו משה ואהרן ובניו"¹⁰, שבו מוזכרים ארבעה אנשים: "משה ואהרן תרין (=שנים) ובניו תרין"¹¹, לומדת הגמרא¹²: "כל כיור שאין בו כדי לקדש ארבעה כהנים ממנו, אין מקדשין בו".

ולכאורה: משה צריך היה לרחוץ מהכיור רק בימי המילואים, לפי הדעה¹³, שלאחר מכן לא שימש בכהונה. ואחר כך, שימש הכיור רק את אהרן ובניו. אם כך, מדוע צריך הכיור לדורות להכיל מים עבור ארבעה אנשים, גם כנגד

א. הכיור שונה משאר כלי המשכן

בפרשתנו¹ מופיע הציווי על עשיית הכיור. בכך נבדל הכיור מכל שאר כלי המשכן, שאודותם מדובר בשתי הפרשות הקודמות², למרות שגם הכיור הוא "עיקר בבנין הבית"³, ולגבי משיחה בשמן המשחה הוא מוזכר בהמשך הפרשה ביחד עם הכלים האחרים, ועל כולם יחדיו אומרת התורה "והיו קודש קדשים"⁴. מדוע, אפוא, מופיע הציווי על עשיית הכיור בנפרד מכל שאר הכלים?

אומרים המפרשים⁵, שזאת מפני שהכיור אינו עומד בפני עצמו, אלא מהווה הכנה ל"בבואם אל אהל מועד" ו"בגשתם אל המזבח".

הבדל זה בין הכיור לבין כל שאר כלי המשכן אינו מתבטא רק במקום שבו מופיע הציווי על עשיית הכיור בתורה, "ועשית כיור", אלא גם במקום שבו עמד הכיור במשכן:

מקומם של כל כלי המשכן היה באהל מועד. גם מזבח הנחשת, אשר היה בחצר, עמד בכל זאת "פתח משכן אהל מועד"⁶. ואילו הכיור לא

(7) רש"י פרשתנו ל, יח (מזבחים נט, רע"א). ולהעיר מראב"ע עה"פ.

(8) כלים ספ"א. תוספתא שם (הובא בתוס' שבהערה הבאה ובר"ש כלים שם). פסקי תוס' תמיד ס"ז.

(9) ראה תוד"ה הא מגי זבחים נח, ב. פקודי מ, לא.

(10) ואף שהיו גם נדב ואביהוא – ראה מפרשי הש"ס שם, תורה תמימה פקודי (מ, לא) ועוד.

(11) זבחים שם. אבל ראה רמב"ם הל' ביאת מקדש (פ"ה הי"ג) ובנ"כ שם.

(12) זבחים קב, א. וראה לקו"ש (המתורגם) ח"ז ע' 184 הערה 28.

(1) ל, יז ואילך.
(2) הטעם על זה שהציווי על מזה"פ הוא בפ' תצוה (ולא בפ' תרומה) – ראה רמב"ן וספורנו תצוה ל, א. אה"ח תרומה כה, ט ד"ה ונראה.
(3) ראה רמב"ם הל' ביהב"ח פ"א ה"הו. ולהעיר מספהמ"צ שלו שרש יב. מ"ע כ.
(4) ל, כט.
(5) חזקוני וספורנו ל, יח.
(6) פקודי מ – ו, כט.

המשכן שבפרשת פקודי, ואינן נכללות ב"פקודי המשכן". ואף-על-פי-כן, דוקא על ה"מראות הצובאות" הללו אמר הקדוש-ברוך-הוא: "אלו חביבין עלי מן הכל"16*.

ד. "דירה בתחתונים" דוקא על ידי המראות הצובאות

ההסבר לכך הוא:

כבר הוסבר פעמים רבות¹⁷, שהחידוש ב"ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם"¹⁷ הוא בכך, שישראל יקחו דברים גשמיים ויעשו מהם מקדש לקדוש-ברוך-הוא, עד שבשלשה עשר¹⁸ או בחמשה עשר¹⁹ חומרים גשמיים אלו יהיה "ושכנתי בתוכם", שעל ידי כך תושלם המטרה של "נתאוה"²⁰ הקדוש-ברוך-הוא להיות לו יתברך דירה בתחתונים.

וכיון שהתכלית של "דירה בתחתונים" היא עד לתחתון ביותר "שאינן תחתון למטה ממנו"²¹, לכן צריך היה להיות במשכן גם הענין של ה"מראות הצובאות", אשר "עשויים ליצר הרע", כדי שגם דבר נחות זה יהפוך לדירה לה' יתברך.

אך בכל זאת מאס בכך משה, כי משה "נתנבא בזה"²², כלומר, היתה אצלו ראיית

משה, וכפי שמובא קושי זה במפרשי הגמרא שם?

ויש לומר, שההסבר לכך הוא¹⁴: ימי המילואים היוו הכנה לעבודת אהרן ובניו בכללותה מאוחר יותר. וכיון שגם הכיור מהווה הכנה לעבודה בכללותה, כדלעיל, צריכה מדתו להיות "כדי לקדש ארבעה כהנים", לא רק "כנגד אהרן ובניו", אשר קידשו מהכיור לאחר ימי המילואים, אלא גם "כנגד משה" – כל¹⁵ הכהנים בזמן חנוכת המשכן – כל אלו אשר קידשו ממנו בימי המילואים, זמן ההכנה.

מכך מובן, שלמרות שהכיור היווה רק הכנה לעבודה, בכל זאת היתה בו מעלה מיוחדת, מעל כלי המשכן האחרים, שמפני מעלה זו דוקא בו היה רמז למשה, הנעלה גם מאהרן. ויותר מכך: היה בו רמז למשה ביחד עם כל הכהנים שהיו אז.

ג. הניגודים גם ב"מראות הצובאות"

שני ניגודים אלו בכיור –

שמצד אחד הוא מהווה הכנה בלבד, ומצד שני דוקא בו נרמז משה (וכל הכהנים) בגלוי, דבר שאיננו בכלי המשכן האחרים –

נרמזים גם ב"מראות הצובאות", שמהן נעשה הכיור:

מצד אחד, המראות הצובאות הן דבר נחות ביותר, עד שאפילו משה רבינו, למרות היותו "אוהב ישראל"¹⁶, מאס בהן "מפני שעשויים ליצר הרע", והן אינן מפורטות בין כל נדבות

לזכות

כ"ק אדונונו מזרנו זרבינו

מלך המשיח

ויה"ר שע"י קיום הוראת

כ"ק אדמו"ר מלך המשיח (בשיחת ב' ניסן ה'תשמ"ח)

להכריז יחי, יקויים הבטחתו הק',

שההכרזה תפעל 'ביאת דוד מלכא משיחא'

יחי אדונונו מזרנו זרבינו מלך המשיח

לעולם ועד

*16) רש"י ויקהל לה, ה. וראה גם תנחומא פקודי ט.

17) ראה בארוכה לקו"ש ח"ג פ' תרומה. ובכ"מ.

*17) תרומה כה, ת.

18) שהש"ר פ"ד, יג. זח"ב קמת, א. תנחומא תרומה ה

– הובא ברש"י ר"פ תרומה (וראה אה"ת תרומה ע' א'שפג.

א'שצ). ועוד.

19) בחיי תרומה כה, ז. כלי יקר שם, ג. וראה זהר שם

קלה, א.

20) תנחומא נשא טז. וראה לקו"ש (המתורגם) ח"ז ע'

17 הערה 42.

21) תניא פל"ו.

22) ספרי ורש"י ר"פ מטות. וראה רמב"ם (הל' יסוה"ת

פ"ז ח"ז ועוד. נסמן בלקו"ש (המתורגם) ח"ז ע' 40 הערה

26). לקו"ת מטות פב, סע"א ואילך.

14) וראה כמה תירוצים: ברש"י, שיטה מקובצת וכו'.

15) למ"ד דלא נתכון פנחס עד שהרגו לזמרי (ובאים

קא, ב). וכדעת רש"י בפ' עה"ת (פנחס כה, ג).

16) מנחות סה, א.

אמנם, התכלית היא "דירה בתחתונים", אך לגבי דרגת משה, אשר לדרגה זו הוא רצה להעלות את כל בני ישראל, גם שאר הדברים של נדבת המשכן (ובמיוחד "נחשת" 27) הם "תחתון" מספיק, שבאמצעותו תושלם התכלית של "דירה בתחתונים" 28.

על כך השיב לו הקדוש־ברוך־הוא, שבמשכן צריך להיות גם "תחתון" כזה, ש"עשוי ליצר הרע", ואדרבה 29: כאשר משתמשים בדבר הנחות ביותר כדי להקים את "צבאות ה'", כפי שעל ידי ה"מראות הצבאות" העמידו "צבאות רבות במצרים" 15 – אשר צבא מצביע על עבודה של "קבלת עול" 30, המאירה

27 ראה לקו"ש (המתורגם) ח"ו ע' 167 ואילך.

28 ובדוגמת האופן ד"דירה בתחתונים" קודם (או באם לא היה) חטא עה"ד – שלא היה שייך אז הענין ד"עשויים ליצירה", שהרי לא ידעו כלל שיש בזה תאוה (תוא"ה, ריש ע"ד).

וע"פ הידוע שהענין ד"ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם" הוא כפרה על חטא העגל (תנחומא תרומה ח*) שאו נתעוררה הוזהמא דחטא עה"ד (וח"א נב, ב. וראה לקו"ש (המתורגם) ח"ו ע' 169 הערה 61) – י"ל, שמשוה רצה שעשיית המשכן בטל לגמרי את הפגם שנעשה ע"י חטא העגל, ועד שיהיו ישראל במדרגה קודם חטא עה"ד (וכמו במ"ת – שפסקה וזהמתן (שבת קמו, רע"א. זהר שם)), ולכן מאט בהמראות שעשוין ליצירה בחי' אספשא"מ (וראה זהר שם, שבשעת מ"ת כשפסקה וזהמתן "מתנהרין באספקלריא דהרא", משא"כ אחר חטא העגל). 29 ראה בארוכה ד"ה באתי לגני תשל"א בביאור העילוי ד"דירה בתחתונים" שע"י העבודה נעשו (לאחר החטא והתשובה) לגבי כמו שה' קודם (או באם לא היה) חטא עה"ד. 30 ראה המשך דיום ההילולא פ"י ואילך. וראה גם ד"ה בעצם היום הזה תשא (נדפס בקונט' עו – בסמיכות להקונטרסים דהמשך הג"ל).

ולהעיר מזה שבתחלת המאמר בעצם היום הג"ל, מובאה

(* ובפרט הכיור שענינו הי' "לרוחץ אותו עון" (ש"ך עה"ת פרשתנו 2, יח). אלא שמשוה רצה שרוחצת הענין תהי' באופן שלא יהיו שייכים להוזהמא (וכמו "פסקה וזהמתן" בשעת מ"ת). וע"ז אמר לו הקב"ה שאמיתית העילוי הוא – הפיכת (היצה"ד) והחטא עצמו לזכיות (ראה הערה הבאה והערה 33).

מהות אלקות, והוא רצה שהגילוי של "ושכנתי בתוכם" יהיה באופן של ראיית המהות. וכיון שהדברים הקשורים לנפש הבהמית וליצר הרע, אף לאחר "בירורם", מעלימים ומסתירים את ראיית המהות,

[כידוע 23 בענין "אספקלריא שאינה מאירה" (זכוכית המכוסה ב"דבר דק וקלוש" – מראה), אשר למרות שדוקא באמצעות הכיסוי שבה, יכול האדם לראות מאחוריו, שעל ידי "אספקלריא המאירה" אי אפשר לראות זאת – בכל זאת על ידי אספקלריא שאינה מאירה אין רואים את הדבר עצמו, אלא "דמות", "השתקפות" של הדבר.

וכך גם לגבי בירור הנפש הבהמית: אמנם, דוקא על ידי בירור הנפש הבהמית, בבחינת אספקלריא שאינה מאירה, נמשך אור חדש הנעלה מהאור הנמשך על ידי מעשה המצוות, בבחינת אספקלריא המאירה, בכל זאת האור אינו בגלוי כל כך, והוא מאיר רק באופן של "דמות"].

לפיכך משה, אשר "נסתכל באספקלריא המאירה" 24, לא רצה שבמשכן תהיינה המראות הצבואות שהן בבחינת אספקלריא שאינה מאירה 25, כדי ש"ושכנתי בתוכם" יהיה באופן של "זה" – גילוי המהות 26.

23 ראה בכ"ז תוא"ל ג, א"ב.

24 יבמות מט, ב. וראה לקו"ת (נציבים מז, ג. שמע"צ

צב, ב. שה"ש כה, ב) שהו"ע אחד עם מה שנתנבא ב"זה".

25 בתוא"ש שם [הובא ונתבאר באוה"ת פרשתנו ס"ע א'תקלט ואילך. ויקהל ע' ב'רכה ואילך]. שמראות (הצבואות) ל' רבים קאי על ב' המראות – אספשא"מ (הצבואות) אבל מזה שבפשוטות, מראות הצבואות היו אספשא"מ, משמע שגם ברוחניות בחי' זו היא עיקר ענינם. וראה גם אוה"ת ויקהל שם (רס"ב): בחי' הראיני את מראיך דאו"ז נק' מראות הצבואות. וראה גם אוה"ת בא (נעתק בהערה הבאה).

26 ראה גם אוה"ת בא ס"ע שכט: ומשה רבינו ע"ה נסתכל באספקלריא המאירה .. וא"צ למראות הצבואות.

בגלוי דוקא כאשר יש יצר הרע וכו', ואו מתגברים 31 עליו בדרך של קבלת עול 32 – אלו "חביבין עלי מן הכל".

ה. דוקא על ידי הכיור – התבטלות מוחלטת

כשם שבגלוי ה"מראות הצבואות" נחותות מנדבות המשכן (כדלעיל בסעיף ג', שאין הן מוזכרות בין "פקודי המשכן"), אך למרות זאת הן "חביבין מן הכל";

כך גם הכיור העשוי מהן: למרות שהוא מהווה הכנה בלבד, ומשום כך הוא נחות יותר, בגלוי, מכל שאר כלי המשכן (והציווי על עשיית הכיור אינו מופיע יחד עם הציוויים על שאר כלי המשכן 33),

בכל זאת ההכנה של "ורחצו את ידיהם ואת רגליהם" – שיהודי רוחץ עצמו מהענינים הבלתי רצויים – רחיצה זו חביבה אצל הקדוש־ברוך־הוא יותר מהעבודה עצמה, המתבצעת לאחר מכן על המזבח או באהל מועד 34,

הוכחה להפ' צבא מהכתוב "אשר צבאו פתח אהל מועד" שנאמר גבי מראות הצבואות. וראה הערה 32.

31 וגם הנחשת שבכיור רומז לענין התוקף – מצחך נחושה (ישע' מח, ד), העבודה דעו כנמר (אוה"ת פרשתנו ע' א'תתקלח (בשוא"ג). ויקהל ע' ב'רכה).

32 ולהעיר, שגם הבאת מראות הצבואות לנדבת המשכן, הי' באופן דאתכפיא וקב"ע, וכל' רש"י (לח, ח) "ואף אותן לא עכבו". ובהו יזמתק מה שהענין ד"צבא" נאמר (לא רק בענין המראות עצמם) – "מראות הצבואות", (אלא גם גבי הבאת המראות לנדבת המשכן – "אשר צבאו פתח אהל מועד").

33 השייכות דכיר לפרשתנו דשמה (– תוכנה) תשא – י"ל, כי ענינו הוא העילוי ד"ושכנתי בתוכם" כמו שהוא לאחר חטא העגל והתשובה ע"ז (ראה לקו"ש (המתורגם) ח"ו הערה 29).

34 ראה לקו"ש (המתורגם) ח"ו ע' 170 הערה 64.

כי דוקא ברחיצה ישנו הענין של "אתכפיא סטרא אחרא", בדומה ל"צבאות הוי'" (קבלת עול), המגיעים באמצעות ה"מראות הצבואות".

זוהי הסיבה לכך שדוקא בכיור נרמז 35 גם משה (וכל הכהנים) 36 – כי דוקא באתכפיא ובקבלת עול מתגלית האמיתיות והשלמות המוחלטת של ההתבטלות העצמית 37, מהותו של משה 38 (ובצירוף אהרן וכל הכהנים, שעבודתם היא בחשאי 39, התבטלות – ויבדל אהרן קודש קדשים 40, שנאמר על כל הכהנים).

(ממאמר ושיחות ש"פ ויקהל תשי"ט)

ולהעיר גם מהמשך וככה תרל"ז פט"ו, בענין המעלה שיש בדבר הגורם.

35 ראה גם אוה"ת ויקהל ס"ע ב'רכט, שהמים דכיר שייכים לבחי' "מן המים משיתיהו" דמשה.

36 ואף שבתחלה לא רצה משה לקבלן – הרי לאחר שאמר לו הקב"ה "קבל" – ובפרט שביאר לו הסעם (ע"פ חכמה ושכל) ע"ז "כי אלו חביבין עלי מן הכל" – הרי זה נעשה ענינו של משה (ובדוגמת המבואר בלקו"ש (המתורגם) ח"ו ע' 41 ואילך, שאחר שאמר הקב"ה "חבל על דאברין כו", נמשך במשה גם ענין זה – אף שלפנ"ז הקשה "למה הרעותה גו"). וראה הערה הבאה.

37 ראה לקוטי שיחות ח"ט ע' 73-74 ובהערות שם, שאמיתית מהות הביטול הוא בביטול היש דוקא. עיי"ש באריכות.

וי"ל, שע"י שמשוה קיבל מהן את מראות הצבואות, נעשה בזה ב' המעלות (ע"ד המבואר בלקוטי שיחות שם ע' 75 ס"ז): המעלה דמחות הביטול שבי'ביטול היש"ו"אתכפיא"; ושביטול זה יהי' בגילוי (לא כביטול היש שהביטול אינו חודר בעצם המציאות, לפי שהיש מעלים ומסתיר).

38 ראה תוא"ל (צט, ג), שהביטול דמשה הוא בחי' מ"ה דמ"ה והביטול דאהרן בין דמ"ה.

39 זח"ג לט, א. וראה ביאורי הזהר ר"פ ויצא. לקו"ת ואתחנן, ד"ה וידעת (השני) פ"ב. ושם ד"ה ושאתם (השני) פ"א.

40 דה"א כג, יג.